

Sygn. akt IV CSK 231/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa Gminy Miasta Szczecin
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt XVI Ca 631/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona powodowa zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 65 § 2 k.c. Wniosek o przyjęcie przez Sąd Najwyższy do rozpoznania złożonej skargi kasacyjnej uzasadniła oczywistą jej zasadnością oraz potrzebą wykładni art. 65 § 2 k.c. pod kątem umów gwarancji ubezpieczeniowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. dotyczącym przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13).

W zestawieniu ze staranną wykładnią spornego oświadczenia strony powodowej przez Sąd Okręgowy na podstawie art. 65 § 2 k.c., postawiony temu Sądowi w skardze kasacyjnej zarzut rażąco niewłaściwego, wypełniającego znamiona określone w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zastosowania art. 65 § 2 k.c. rozmija się z rzeczywistością.

W sprawie nie występuje także podnoszona w skardze kasacyjnej potrzeba wykładni art. 65 § 2 k.c. Jak już zostało wyjaśnione w orzecznictwie (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 29 marca 2006 r., IV CSK 112/05 i 9 września 2010 r., I CSK 134/10), nie ma uzasadnienia do stosowania w odniesieniu do oświadczeń

woli stron stosunku gwarancji ubezpieczeniowej innych reguł interpretacyjnych niż wynikające z art. 65 k.c. Sąd Okręgowy zgodnie z tymi regułami ustalił, że z dokumentów doręczonych stronie pozwanej przez Gminę jednoznacznie wynika treść zgodna z wymaganym punkcie 7 podpunkt 2 umowy gwarancji oświadczeniem beneficjenta gwarancji.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej strony pozwanej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013.490).